

Андрій Білик. Роздуми про духовне життя: у 2-х книгах

У цій праці автором зібрані і доповненні статті, які публікувались в різних періодичних виданнях України. Книга зацікавить викладачів та студентів гуманітарних вузів, вчителів християнської етики й усіх, кому не байдужі духовні християнські цінності.

Андрій Білик. Роздуми про духовне життя: у 2-х книгах. Тернопіль: Навчальна книга – Богдан, 2012. 104 с.

Від автора

Матерям і дружинам пожежників, які брали участь у ліквідації аварії на ЧАЕС, присвячується

Коли п'ять років тому я приніс свою першу статтю про біблійну жінку Лідію в Івано-Франківську обласну газету "Галичина", то й не сподівався, що з неї може початися ціла рубрика. Мені не лише запропонували готувати статті про біблійних жінок, але й порадили зібрати весь матеріал і видати книгу "Жінки Нового Завіту". Пізніше вийшла збірка "Біблійні жінки" (П'ятикнижжя Мойсея).

Готуючи ці видання, я відчував, що Господь допомагав мені духовно зростати, а також забувати про проблеми із здоров'ям, які з'явилися після того, як я брав участь в ліквідації аварії на ЧАЕС.

Зараз ти, дорогий читачу, – тримаєш у руках книгу, зібрану із статей духовної тематики. Кожен з нас розуміє, що через брак місця на сторінках газет редакторам доводиться скорочувати багато матеріалу, або взагалі відкладати публікацію на невизначений термін. Напевно тому Господь підказав мені видати цей матеріал без скорочень.

Щоб читачеві було цікаво, (а мені легше пояснити думку), я

завжди намагаюсь підібрати повчальну історію, і з радістю хочу познайомити вас із маленькими духовними ілюстраціями Бруно Ферреро, які іноді використовував у статтях. Цьому автору вдається дуже чітко показати духовні потреби людства і він є одним з моїх улюблених письменників.

Головною метою моїх статей було поділитись Благою Вісткою, яка міститься на сторінках Біблії. Адже, досліджуючи Святе Писання, ми приймаємо Ісуса Христа в своє серце; стаємо вільними й щасливими людьми, здібними поділитись цією свободою, щастям і любов'ю з нашими ближніми.

Користуючись нагодою, хочу подякувати рецензентам за те, що виділили час, щоб прочитати рукопис, а також усім, хто допоміг видати цю збірку.

Вінець природи

“Природа є в деякому розумінні Євангеліє, яке голосно благовістить творчу силу, премудрість і велич Бога. І не тільки небеса, але й надра землі проповідують славу Божу”.
М.Ломоносов.

Краса природи дивувала людину з тієї миті, як Адам відкрив очі. Спробуйте уявити собі, якою прекрасною була природа, коли вийшла з рук Творця. Найкращий сучасний пейзаж тьмяніє у порівнянні з тією первозданною чарівністю. Через віки велич природи служить нагадуванням Божому народу про те, що без Його любові і турботи ми не можемо існувати.

В наш час вважається, що чим більше освічених людей, тим вища духовність і тим менше протиріч між людьми. А що ми бачимо на практиці? Наука і індустрія, яка розвивається на основі науки, може майже миттєво знищити людство. В наш час, хоча усі знають про Бога, людей турбує відчуття страху і духовна спустошеність – люди все одно стурбовані.

Чим вище людство піднімається по драбині технічного прогресу, тим нижче воно падає морально, – непомітно, але падає.

Матеріальне часто бере гору над духовним. Сьогодні, сучасні земні блага переважають над вічним небесним далеким раєм. Не дивлячись на велику кількість духовних закладів і тисячі християнських церков, людина нашого часу відчуває нудьгу і самотність. Відчуває неспокій і незадоволення своїм життям. Чого ж бракує в житті сучасної людини? На мові Євангелія апостол Павло так пояснює це внутрішнє протиріччя. “Бо ми знаємо, що Закон є духовний, а я – тілесний, проданий гріхові”.

Утіха очей

Єзекіїль розпочав своє служіння наприкінці життя Єремії, підтверджуючи все, що той говорив у Єрусалімі. Пророк намагався переконати євреїв повернутися до Бога, і тоді Господь поверне їх на батьківщину. Але так само, як і Єремія в Єрусалімі, Єзекіїль у вавилонському полоні спочатку зустрічає шалений опір: юдеї не приймають його пророцтва, не вірять їм і не хочуть їх слухати. Люди в полоні продовжують бунтувати проти Бога (Єзек. 2:3-7). І тоді Бог починає говорити до Свого народу через Свого пророка особливою мовою – мовою знаків (Єзек. 4:3; 12:6; 24:24,27). Бог робить Єзекіїля Своїм знаком для єврейського народу. І в цей важкий час неприйнятій своїм народом пророк знаходить підтримку і розуміння у своєї дружини. Бог не відкриває нам її імені, але відкриває дві великі справи, які вчинила ця жінка: 1) вона була утіхою для пророка, і 2) вона померла в ім'я Господа, послуживши знаком для свого народу, як і її чоловік.

Дружина Єзекіїля була мудрою жінкою. Коли Бог зробив пророка німим, вона була поруч із ним. Що б сказала сьогодні сучасна жінка, якби чоловік перестав до неї говорити? А коли Єзекіїль за Божим наказом лежав 390 днів на лівому боці, а потім ще 40 на правому, то хто терпеливо доглядав за ним? “А ти лягай на лівий свій бік, і поклади на нього провину Ізраїлевого дому. За числом днів, що будеш лежати на ньому, ти будеш носити їхню провину. І Я призначив тобі роки їхньої провини за числом днів, три сотні й дев'яносто днів, і ти будеш носити провину

Ізраїлевого дому. А коли ти це скінчиш, то ляжеш удруге, на правий свій бік, і будеш носити провину Юдиного дому сорок день, один день за рік Я тобі призначив” (Єзек. 4:4-6). Бог наказав Єзекіїлю лежати триста дев’яносто днів на одному боці, вказуючи на тривалість перебування Ізраїлю в полоні. Єзекіїль лежить на боці замість Ізраїля тому, що людина, яка стоїть в Палестині лицем на схід, а потім ляже на спину і повернеться на лівий бік, буде дивитись на північ, де знаходився Ізраїль. Коли вона лежить на правому боці, лице її дивиться на південь, в напрямку Юдеї.

Дружина догляде за здоровим чоловіком, який лежить 430 днів; доглядає рік і два місяці.

Ось тут, між цими рядками Біблії описується її буденне, щоденне життя. За цими словами стоять будні; адже ніде не згадується про буденну жіночу роботу, яку усі сприймають як належне. Дружина прибирала, прала білизну, купувала продукти, готувала і подавала чоловіку обід. Ми розуміємо, що між короткими словами “купувала, готувала, прала...” стоїть величезна робота. Наприклад, до слова “купувала” потрібно дописати “пішла на базар, вибрала (декілька продуктів із багатьох варіантів) і принесла в руках додому”. Подібний перелік можна поставити до кожного дієслова, до кожної непомітної, щоденної, жертвовної жіночої праці. Ось чому дівчата мають готувати себе не тільки до красивого весільного плаття, але й до сімейних буднів, за які Сам Творець називає дружину “утіхою очей”.

Прочитаємо ще один біблійний вірш: “А ти, сину людський, стогни, ніби мав би ти зламані стегна, і гірко стогни на їхніх очах!” (Єзек. 21:11). Можемо бути впевнені, що дружина, спостерігаючи дивні дії свого чоловіка, не проявляла ніякого обурення і не вважала його комедіантом, як це зробила Мелхола, дружина Давида, коли той танцював перед Божим ковчегом. Дружина Єзекіїля розуміє, що її чоловік робить це по воді Божій для особливої мети.

Безумовно, знайшлись люди, які сміялись з неї, як і в наш час є люди, які дозволяють собі насміхатися з інших. Але в цієї жінки була своя думка і вона поступала так, як вважала за потрібне.

А чи завжди ми маємо свою думку? Слухаємось Бога, чи робимо так, як кажуть люди? Можемо стверджувати, що дружина пророка Єзекіїля мала свою думку і робила завжди так, як казав Бог. Її здоровий чоловік більше року лежить на боці і стогне, а вона його мовчки доглядає, бо так сказав Бог! Його нічого не болить, але він стогне, бо так каже Бог.

Ми знаємо, що завжди була і є певна категорія людей, які дозволяють собі нав'язувати власну думку іншим, вони не те, що люблять, а просто вимагають, щоб усі навколо постійно до них прислухалися, бо вважають себе мудрішими.

Поважаючи думку ближнього, ми ніколи не повинні нею сліпо керуватись. “А для мене то найменше, щоб судили мене ви чи суд людський, бо я й сам не суджу себе” (1 Кор. 4:3). А четвертий вірш цього біблійного розділу закінчується такими словами: “Той же, Хто судить мене, то Господь”.

Про це варто пам'ятати

Мета, з якою Бог наділив когось талантами, в тому, щоб ми кожному довірену нам здібність присвятили для прославлення Його імені.

Спаситель вибирав апостолів із простих людей, з незначними здавалося б талантами. Бо вони, вихідці з простого народу – не послаблювали впливу на слухачів! Вся увага зосереджувалась не на них, а на Спасителі, Який невидимо перебував разом із ними. Люди відчували, що ці прості люди діяли не своєю силою, а силою Христа.

Так що, коли хтось думає, ніби він немічний, безталанний і не підходить для великих справ, – це його велика помилка. Бо ж пише ап. Павло: “Бог вибирає немічне, щоб засоромити сильне”

(1 Кор. 1:27).

Стверджують, що найкраща пшениця росте на маленьких полях. Смачну їжу можна однаково приготувати як у величезному казані – для сотень весільних гостей, так і в маленькому банячку, для людини без постійного місця проживання.

Наша релігія повинна виявлятися навіть у виконанні незначних обов'язків щоденного життя. Гідно виконуючи ці обов'язки, ми сформуємо характер, який витримає випробування на суді. Тому, яку б посаду у цьому житті ми не займали, які б обов'язки не виконували – усе стараймося робити з посвяченням Богові.

Звичайно, що багатьом людям, (не тільки молодим, але й людям похилого віку), буде дивним дізнатись, що ні вони собі не належать, ні їхні кошти їм не належать. Але ми говоримо про тих, хто визнає Господа як свого Творця. Ми на землі не господарі, а управителі тими добрими, що їх доручив нам Господар Всесвіту.

Зазвичай, коли ми зрозуміли своє призначення, намагаємося з Божою допомогою змінити життя і починаємо щось робити. І тоді обов'язково знаходяться “близькі, рідні” люди, які починають з нас кепкувати і згадувати грішне минуле. Але не звертаймо на них уваги! Просто наша переміна життя докоряє тим, хто не бажає змінюватися. Можливо, їм було б легше бачити нас із чаркою та сигаретою у веселій компанії граючими в карти, ніж у церкві.

На жаль, багато людей хоче служити Богові, але – як порадники. Тим часом: “Кожен із нас сам за себе дасть відповідь Богові. Отож, не будемо більше осуджувати одне одного, але краще судіть про те, щоб не давати братові спотикання та спокуси” (Римлян 14:12-13).

Безумовно, люди спасаються вірою в Христа, але відповідати за те, що ми могли, але не зробили, будши в тілі, доведеться кожному.

Усі люди від народження є егоїстами, тобто егоцентричними. Але ми маємо можливість і просто змушені виховувати в собі христоцентричний характер, а це передусім любов до Бога і ближніх. “Туди” людина зможе взяти лише свій характер і свою здатність любити, а не одяг, меблі, комп’ютер чи автомобіль.

Є чотири речі – час, тіло, кошти і таланти. І коли ми віддамо їх Господареві Всесвіту, використавши найкращим чином, Він відкриє для нас найдорожче – Вічність.

Замовлення книг: <https://bohdan-books.com/author/105021/>